

ТРИУМФЪ

Въстанието бѣше потушено.

Тукъ клане, тамъ единъ срещу сто, на друго мѣсто предателство.

Викътъ на робитѣ отново бѣ задушенъ! Нищо не спира такива викове по-лесно и по-бързо отъ вжжето на бесилката. Тѣй пишеше въ нѣкакъвъ старъ отомански законникъ. Властѣта, обаче, забравяше, че тъкмо около бесилкитѣ расте онова чудодейно биле, което стопява ятаганитѣ, превръща куршумитѣ въ перушинки, прави отъ барута непотрѣбни сажди. Властѣта забравяше неумолимия законъ за превръщането на силитѣ, споредъ който единъ мжченикъ създава стотици герои.

Въстанието бѣше потушено съ шейсетъ хиляди трупа, а въ България туптѣха още шестъ милиона сърдца. Смѣтката бѣше лека. Трѣбваше тия сърдца да се сплашатъ да се смрази кръвта имъ

Бесилкитѣ отъ Велчовата завѣра подготвиха бунта на търновския френкъ-панталонджия капитанъ дѣдо Никола; бунта на чудния шивачъ роди Димитракиевата буна. Пакъ бесилки. Подъ тѣхъ пѣкъ цѣвна билето на справедливата мѣстъ и отъ това биле бѣха закърмени хайдутитѣ на Филипъ-Тотю и Хаджи Димитъръ. Безумниятъ страхъ на господаритѣ започна да премѣта вжжета по всички дървета изъ България. И въ цѣлата робска страна порастна съзнанието за борба. Порастна заедно съ пшеницата. Майкитѣ несъзнателно го замѣсваха въ хлѣба на синоветѣ си, и този хлѣбъ, солень и пре-солень дотогава отъ сълзитѣ и кръвта — стана